

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχὴν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προπληρωτὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἑβδομάδος; ἀπὸ 7—8 ἡμέρας φύλλα. Γὰ κάμμειά καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γὰρ τὰς γ' ὑποσημειώσεις. Κάμμειά καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε κἄν, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτες ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διέβουσις κἄν εἰς δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ἀς πᾶν σ' ἄλλαις ἡμερησίαις. Γράφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξεγράψω πῶς τὰ γράμματα τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 11 Νοεμβρίου 1884

Ἄριθ. 140+138+31

Ἀκούσατε.

Ἐνα πολεμικὸ βαπόρι ἀπὸ τὴν Πάτρα μὲ ἓνα τάγμα στρατιωτῶν ἀριβάρισε γιὰ τὴν Ἰτέα γιὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς δύο κακούργους τοῦ Λαυρίου. Ἀπὸ κεῖ ἄλλο πολεμικὸ καράβι ἀριβάρισε ἀπὸ τὴν Κόρινθο, γιὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς δύο κακούργους. Ἀπὸ τὸν Περαιᾶ ἄλλο πολεμικὸ καράβι ἀριβάρισε στὸ Καλαμάκι γιὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς δύο κακούργους, πρὸς ὑποδοχὴ τῶν ὁποίων ἐπῆγε καὶ ὁ ἀξιότιμος μοίραρχος τῆς Ἀθήνας μὲ ὀλάκερο ἐπιτελεῖο, ἀπὸ ὑπομειράρχους καὶ κομματάρχους; καὶ ὅσους χωροφύλακας εἶχε ἡ Ἀθήνα.

Ἀκούτε σεῖς ἐκεῖ γιὰ τοὺς δύο κακούργους; νὰ σηκωθῆ ὄλος ὁ στόλος στὰ πανιὰ καὶ ὄλος ὁ στρατὸς στὸ ποδάρι, σάματις δὲν ἔφταναν δέκα τὸ πολὺ ἄνδρες νὰ τοὺς συνοδέψουν.

Ἐνα μονάχα ξέχατε νὰ κάνῃ ὁ κ. πρωθυπουργός, νὰ κατεβῆ δηλαδὴ ὁ ἴδιος νὰ τοὺς ὑποδεχθῆ στὸν Περαιᾶ καὶ νὰ παρατάξῃ καὶ τὸν στρατό.

Δηλαδὴ εἶναι κἄτι κουταμάρες πλιά ποῦ συχένεται τινὰς καὶ νὰ ταῖς ἀκούῃ.

Τὸ

νοστιμώτερο δὲ εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἔγραψε χτές ἡ Ἀκρόπολις, ὅτι δηλαδὴ αὐτὰ τὰ δύο ζωντόβολα ποῦ τὰ ἐσύλληψε ἓνας καὶ μοναχός του ἐνωματάρχης στὸ Λοιδωρῖκι, ἀποπειράθηκαν, λέει νὰ φύγουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ 40 στρατιώτες.

Γιὰ νὰ συμβῆ αὐτὸ ἂν ἦταν δυνατὸν, θὰ πῆ πῶς οἱ κύριοι κακούργοι εἶχαν μεγάλη περιποίηση: στὸ δρόμο καὶ θὰ τοὺς εἶχαν καὶ ἀμολυτοὺς, ἐνῶ ἐδῶ μᾶς δένουν ἐντιμους πολίτας μὲ τὸ ἀπολυτᾶρι σὰν κακούργους καὶ μᾶς σούρνουν στὴ φυλακὴ γιὰ τοὺς φόρους ἐνόμους καὶ ἀνόμους.

Τὸ νὰ γράφει τινὰς κάμμειά φροῦ ἀνοησίαις ποῦ νὰ ἔχουν τὸ γουστό τους στὸ διάλογο, ἂμ τέτοιαις πάλι ποῦ δὲν τῆς κόφτει οὔτε τὸ σκεπάρνι τοῦ τενεκετζῆ.

Ντραπῆτε λίγο, διαβόλοι, ντραπῆτε, νὰ μὴ γελαῖ ὁ κόσμος καὶ μὲ μᾶς τοὺς πατσαβουρογράφους ποῦ θέλομε νὰ κάνωμε σὲ ὅλα τὸν ἔξυπνο καὶ βρισκόμαστε μπουφοί.

Προχτές;

ποῦ εὐχαρίστησε ὁ Καλλιγᾶς τὴν βονλιὰ ποῦ τὸν εὐγανε πρό-

δρο τελειόνοντας τὸν εὐχαριστήριό του λόγο εἶπε κάτω κάτω ἀπὸς πρέπει νὰ προσέξουν οἱ κύριοι βουλιαχταὶ νὰ εὐχαριστήσουν ἐκείνους ποῦ τοῦ εὐγαναν, ἦγουν τὸν Λαὸ, καὶ μάλιστα ἴσα ἴσα τώρα ποῦ μ' αὐτὴ τὴν τελευταία σύνοδο πέρνουν τὰ παπούτσα στὸ χεῖρι ἔστωντας μὲ τὸ νὰ τελειώνῃ.

Καλλίτερη κεραιδεῖα δὲν μπορούσε νὰ μᾶς κάνῃ ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος καὶ μάλιστα ἴσα ἴσα αὐτὸς ποῦ μᾶς λύσσαξε στοὺς φόρους.

Ἄλλὰ καὶ μεῖς εἴμαστε πρόθυμοι νὰ τοῦ δείξωμε τὴν εὐχαριστήριό μας στῆς ἐρχόμενες ἐκλογαῖς, ἂν τολμήσῃ καὶ βάνῃ κίλη, (κουταμάρα δὲ ποῦ δὲν ἐλπίζομε νὰ τὴν κάνῃ), γιὰ νὰ δῆ, ὅτι πέρασε ὁ καιρὸς ποῦ ἐθεράπευαν οἱ κομπογιαννῖτες τῆς πληγαῖς μὲ τὸ φτύσμα.

Πρὸς τοὺς Πελοποννησίους

ἐν γένει καὶ ἀνεξαιρέτως καὶ ἀνευ διακρίσεως.

Ἄμ δὲν τραπήκατε καὶ δὲν ντρέπεστε καυμένοι, νὰ θέλετε νὰ κάνετε μὲ ψωμοζητιὰ τὸν ἀδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη, ποῦ ἔπρεπε σεῖς οἱ Πελοποννήσιοι ἀμέσως νὰ καλύψετε τὰ ἔξοδα.

Χάθηκε δὲ ἓνας ἀπὸ σᾶς τοὺς ἐκκομμυριούχους νὰ καταβάλλῃ ἐξ ἰδίων του τὸ τιποτένιο ποσὸ τῶν 3 ἑξακτομῶν δραχμῶν;

Δὲν εἶναι ντροπὴ σας, θαρροῦμε λίγο, νὰ περιμένῃ μιὰ κοτζᾶμ Πελοπόννησος νὰ στήσῃ τὸν ἀδριάντα τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῆς ἀπὸ τῆς πεντάρας τῶν ταγμάτων τῶν πτωχῶν στρατιωτῶν, καὶ τῶν παπάδων;

Εἰς τέτοια ἔργα ἐθνικὰ πρέπει νὰ λείπουν ἡ μικροφιλοτιμίαις καὶ ἡ ἀντιζηλίαις, καὶ δὲν πρέπει τάχα νὰ λέτε πῶς γιὰτὶ νὰ κάνωμε τὸν ἀδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ὄχι τῶσων ἄλλων;

Αἱ μὰ ἓνα ἓνα γίνονται καὶ ὅποις θέλει ὅλα μαζωμένα δὲν κάνει τίποτα σὰν τὸν φίλο σας Τρικούπη.

Ἀφιλότιμοι!

Τώρα

μᾶς βρῖκαν καὶ μιὰ ἄλλη δουλειὰ, ὅτι τὰ τραπεζᾶκια τοῦ μαγνητισμοῦ πρέπει νὰ ἦναι ὄχι μόνον τριπόδαρα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς καρφιὰ, καὶ δὲν εἶναι παράξενο νὰ μᾶς ποῦν πῶς πρέπει νὰ ἦναι καὶ ντῖπ ἀξεκάρφωτα.

Παρακαλούμε να μᾶς κάνουν μιὰ χάρι οἱ κύριοι ἐφημεριδογράφου ποῦ ξελάγιασαν τὸν κόσμον μὲ τῆς παπαρδέλαις των, νὰ μᾶς ποῦν ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς τὸ κούνησε τὸ τραπεζάκι ;

Ἄν μᾶς βροῦν πρόφασιν, ὅτι ἐπειδὴ ἐφευρέθηκε ἀπὸ τὴν μαντὰμ Φόξ στὰ 1848, ἔχουν ἀπὸ γυναίκαίς, καὶ ὅτι αὐταὶ ζέρουσαν μόνον καὶ τὸ κουνούν, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα.

Ὅριστε τώρα, ἐμεῖς ψωμί δὲν ἔχομε νὰ φᾶμε καὶ θέλομε καὶ τραπεζάκια ἀξεκαρφωτά.

Ἐγὼ λέγω, πὼς αὐτοὶ οἱ μασκαράδες ἔχουν μὲ τοὺς μαραγκοὺς συμφωνία, γιὰ νὰ μᾶς φτειάνουν τραπεζάκια.

Δὲν μὲ πειράζει γιὰ ὅσα παθένουν οἱ ἄλλοι ἀλλὰ γιὰ τὸ μασκαράλικο ποῦ ἔπαθα γῶ.

Πᾶν στὸν Παπού τὸν μαραγκό, καὶ τὸν παρακάλεσα βιαστικά νὰ μοῦ κἀνῆ ἓνα τραπεζάκι.

Ὁ Παπούς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ πιάνει καὶ μοῦ φτειάνει ἓναν τραπέζιον ποῦ δὲν τὸν κουνᾷ οὔτε ὁ διάβολος, καὶ μοῦ γυρεύει τώρα 70 δραχμαίς.

Καὶ τοῦ λέω γῶ — Μὴ δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ μαγνητισμὸς στὴ τσέπη μου. Ἐγὼ δὲν σοῦ εἶπα νὰ μοῦ κἀνῆς κραπέζιον, ἀλλὰ τραπεζάκι.

Καὶ μοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος : — Μὰ δὲν εἶδρα πὼς εἶσαι καὶ παλαθός. Ἐγὼ δὲν εἶμαι μάστορας τοῦ μαγνητισμοῦ τῶν τραπέζων.

Ἄς ᾔναι, ἴδαμε καὶ πάθαμε ὡς ποῦ νὰ τὰ συμβιβάσωμε πρὶν μᾶς φᾶν τὰ δικαστήρια καὶ τοῦ ἐνοῦς τὸ κέρδος καὶ τοῦ ἄλλου τὴν ὠφέλεια.

Πέρνω τὸ τραπεζάκι, καὶ προσκαλῶ τὸν κύρ Βασίλη τὸν Σάββα ἀπὸ τὴν Σύρα, τὸν κύρ Τρίμη καὶ τὸν Μιλτιάδαρὰ Ντελῆ νὰ τὸ μαγνητίσωμε.

Ἄφου σριζάμε κάμποσαις καθίσαμε στὸ γύρο ἀφήσαντες τὴν μπουκάλα κατὰ μέρος. Καὶ λέω γῶ.

— Ἐχετε πεποιθήσει πὼς θὰ μαγνητιστῆ τὸ τραπεζάκι ;

— Ναί. Λένε ὅλοι.

— Ἐμπρός λοιπόν, λέγω ἐγὼ, ἐσεῖς θὰ ἦστε ὑποταχτικοί, τὰ χέρια σας ἐδῶ, νὰ κάνωμε ἀλωσίδα, πᾶ μεγάλα δάχτυλα μὲ τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά μὲ τὰ μικρά.

Καθόμεστε, βουβοὶ ὅλοι. Περνᾷ ἓνα τέταρτο, τίποτα. Τένητα ἐμεῖς σὺν βλάκας μὲ τῆς παλάμαις ἀπάνω, ὅποτε φουρκίζεται ὁ Σάββας ὁ Συριανὸς καὶ λέει :

— Βρὲ ἀδερφοί, μάργωσαν τὰ χέρια μου, πᾶ νὰ σριζῶ κάμμιᾷ, καὶ μαγνητίστητε σεις.

Καὶ σπκώθηκε καὶ πῆγε στὴ μπουκάλα.

Ἄκολοθοῦμε δὴμος ἐμεῖς σὺν πιστοὶ τῆ δουλειᾷ μας, τρεῖς

τὸν γύρο. Ὁ Ντελῆς καθὼς ἦτανε λίγο στὸ κέφι καὶ μὲ τῆς βαρειαίς του χερσάκλαις καθὼς εἶχαμε ξαμολῆρει ἐμεῖς τὰ χέρια μας, καὶ ἔμεινε ὅλο τὸ βᾶρος ἀπάνω ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸ, ξεκολλᾷ τὸ τραπεζάκι καὶ σωροκουβαλιάστηκε κάτω προύμυτα καὶ ἀνάσκελα.

Στριφίνα ὅλοι. Ἐγὼ χῶθηκα μέσα στὸ ἀναγκαῖο καὶ ἀμπάρωσα καλὰ τὸν πόρτα, ὁ Τρίμη σὺν ναυτικὸς Αἰγενίτης ποῦ λέει πὼς εἶναι, σκάλωσε στὸ παράθυρο, ὁ δὲ Ντελῆς πῆρε σβάρνα τὴ σκάλα καὶ εὐγανε τὴ μύτη του, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἔβλεπε προχτὲς τὴν μύτη του ποῦ εἶχε ἴσα ἴσα καὶ τὴν ἑορτῆ του.

Τέλος πάντων ἐγὼ θὰ κάνω ἀγωγή ἐναντίον τοῦ δημοσίου περὶ ἀποζημίωσης τραπεζάκι καὶ μὲ τὸ νὰ μὴ συμμαζεύεται.

Μᾶς κοροϊδεύουν, μωρὲ, μᾶς κοροϊδεύουν, καὶ τὴν ἔπαθα καὶ ἐγὼ σὺν βλάκας, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἤθελα νὰ βάνω τὸν τύπο ἐν τῷ δακτύλῳ καὶ οὕτω πιστεύω, ἀλλὰ Θεωμᾶ. Μὴ χάνεστε.

Ὁ κύρ

Π. Ἀναγνωστόπουλος μᾶς γράφει ἀπὸ τὸ Λαύριο καί τι ἐναντίον τοῦ γραμματεῦ τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ τοῦ δικολάβου, ἐπειδὴ δὲ τὸ γράμμα δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Λαύριον ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἄς λάβῃ τὸν λόπο ὁ κύρ Π. Ἀναγνωστόπουλος νὰ ἔρθῃ νὰ ὑπογράψῃ τὸ γράμμα τῶν μπροστά μας καὶ τότες μάλιστα. Ἄμ τι, ἐγὼ νὰ βρῶ τὸν πελᾶ μου ;

Στῆ

Χαλκίδα ἡ κυβέρνησις ἐφτειασε ἓνα φανάρι γιὰ τὰ καράβια τῆς στεργιάς καὶ τῆς θάλασσας καὶ σὲ μιὰ θέσι ποῦ νὰ τὸ βλέπῃ μονάχος ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὸ ἀβῆ, ἐνθ' ἔπρεπε νὰ τὸ φτειάσῃ στὸ Βαποράκι. (Ποῦ εἶναι τώρα αὐτὸ τὸ Βαποράκι πηγαίνετε στὴ Χαλκίδα νὰ τὸ δῆτε), ζῶδεψε δὲ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀλύπητους παράδες καὶ ἔχτισε ἓνα μεγάλο κτίριο σὺν τὸ κάστρο τοῦ φρουρίου τῆς γέφυρας τῆς Χαλκίδας, μὲ σάλαις κάμαρες, κόντρα σάλαις καὶ παρὰ κάμαρες, μὲ πάλκα, καὶ ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ εὐγενικὸ χτίριο, ἔχτισε ἦχον τὸν φούρνο καὶ τὸ ἀναγκαῖον στὰ μούτρα τους καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ λούσα καὶ ἡ πολιτέλαις γιὰ νὰ κατοικᾷ μέσα ἓνας ναύτης γιὰ ν' ἀνάφῃ τὸ παλκοφάναρο, εἰς τρόπον ὥστε μπορεῖ νὰ πάῃ νὰ ξεπαγιάσῃ ὁ ἄνθρωπος.

Ἄμ χριστιανοὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορούσατε νὰ τὸ φτειάνατε οἰκονομικὰ καὶ νὰ μὴ πᾶν στὸ διάβολο τόσαις χιλιάδες γιὰ νὰ φέγγῃ ὁ κάθουρας τὴν οὐρά του. Νὰ ποῦ πᾶν ἡ χιλιάδες, νὰ μᾶς κάνουν φανάρια ἀχρηστοὰ μὲ μπαλκόνια καὶ σαλότα καὶ νὰ μᾶς πουλοῦν τῆς κολοφωταίς γιὰ φανάρια.

Ἄμ ἔτσι θὰ πάῃ τὸ ρωμαϊκόν.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ κύριος Ψιφικᾶκης ;
Ἡ Μαρουδίτσα ἄμα ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Μπιρμαντόπουλου καὶ τέτοια ὥρα ποῦ ἦτανε πετάχτηκε καὶ εἶπε, γιὰτὶ σὺν καίτι νὰ ὑποψιάστηκε :

— Ὅριστε, κύριε, ὄριστε ἐπάνω.
— Μὰ γυρεύω τὸν κύριο Ψιφικᾶκη.
— Δὲν ἦρθε ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ ἔρθῃ τώρα σ' ὀλίγον. Ὅριστε ἐπάνω.

— Εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχω καιρὸ. Πέστε του ἄμωσ ἀν ἔρθῃ πὼς ἡ σπουδαία ὑπόθεσις ποῦ ζέρει πρέπει νὰ τελειώσῃ ἀναπόφευκτα αὐριο, ἢ ἄλλοιως θὰ τὸν ἀποκαλέσωμε διὰ τῆς Ἐρημερίας, ὅτι εἶναι δειλός, ἀνανδρὸς καὶ ἀτιμὸς.

— Μὰ καλὲ, πὼς κάνετε ἔτσι ἀπόψε ;
Καὶ ταῦτα λέγοντας ἡ Μαρουδίτσα κατέθηκε τῆς σκάλαις καὶ πλησίασε τὸν Μπιρμαντόπουλο μὲ κολατευτικὸν τρόπον καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ :

— Τί μοῦ ἔπαρες πάλι ἀπόψε ; Πολὺ φουρκισμένο σὲ βλέπω. Τί μοῦ ἔχεις ;

Καὶ τὸν χᾶιδεψε λιγάκι στὸ μάγουλο. Ὁ Μπιρμαντόπουλος σὺν νὰ γαργαλίστηκε ἀλλὰ δὲν ἦτανε καὶ τόσο κουτός νὰ κἀνῆ ἀμέσως ὑποχώρησι. Βάζοντας λοιπόν τὰ χέρια του πίσω, στάθηκε σὺν κολῶνα μπροστὰ στὴ Μαρουδίτσα ἀκούνητος καὶ τῆς εἶπε :

Ἐχομε

καὶ λίγους συνδρομητὰς στοὺς Παξοὺς ποῦ κάνουν γαρίδα τομάτι τους γιὰ ἐφημερίδα, καὶ τοὺς στέλλομε μόνον τὸν «Παλῆανθρωπο» καὶ «Παλῆανθρωπο» οὐκ ἔστιν ἰδεῖν στὰ μάτια τους, παρὰ σὲ κάθε χάσι καὶ φέξι τοῦ φεγκαριῦ καὶ τὸν βλέπουν ξάφνα σὺν νὰ ἦναι κἀνενα μετέωρο.

Ὅρσε λοιπόν μὲς τὴν βελτίωσι τῶν ταχυδρομείων σας, ἦχουν τὴ χειροτέρεψι.

Καθὼς πάμε, θὰ καταντήσωμε ἀλλὰ ἀρχαῖα νὰ κάνωμε ἰδιωτικὰ ταχυδρομεῖα καὶ νὰ βγάζωμε στοὺς δρόμους τοὺς τελάλιδες νὰ φωνάζουν :

— Σήμερα ἦρθε τὸ βαπόρι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἔφερε γράμματα εἰς κάθε ἕκαστον, καὶ ὅποιος ἔχει νὰ λαβαῖν γράμμα ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπο, ἄς πάῃ στὸ μπακάλικὸ τοῦ τάδε νὰ τὸ συλλήψῃ πρὶν ἢ τὸ μεταχειριστῆ εἰς τοποθέτησι τυρίου καὶ σαρδέλων, καὶ ἔχει τὸ κάθε κομμάτι βυλωμένο καὶ ἀξεβούλωτο κατὰ τὴν διατίμησι τῆς κυβέρνησις δεκαπέντε λεπτά, καὶ πέντε τοῦ τελάλη, ἰδιαίτερα καὶ ἐπὶ χεῖρας εἴτες ἔχει εἴτες δὲν ἔχεις σάνει μονο ὅτι θὰ πᾶς νὰ γυρέψῃς γράμμα Ἄλλὰ τρέ. Δὲν ἔχει ἄλλο.

Βρὲ

δάσκαλε Παπαδάκη ποῦ εἶσαι στὴν Εὐαγγελικὴ σχολῇ τῆς Σμύρνης, τί βαρᾶς ρὲ τὰ παιδιὰ ἔτσι σὺν στραβός ; Μπᾶς καὶ νομίζεις πὼς τάχεις μαζὺ καμωμένα μὲ τοὺς πατέρες τους ἢ ξέχασες ποῦ πέρου ὅταν σείχαν στοῦ Κιοπετζόγλου τὸ σχολεῖο στὸ ἴποιο ἔστωντας μὲ τὸ νὰ βρέθησαν καὶ νὰ ὑπαρχαν ὡμορφα κορίτσα δὲν εἶχες τὴν νοῦ σου στο κεφάλι σου μ' αὐτὰ νὰ κἀνῆς μάθημα ; Γαῖδουρογαῖδαρε τοῦ γαῖδουριοῦ, καὶ κῦταζε ἄλλη φορὰ νὰ μὴ βαρᾶς τὰ παιδιὰ ἀλαφριά, διότι σὲ πῆρε καὶ σκόωσε ὁ διάβολος, ἂν θὰ βαρᾶς βᾶρα μὲ τρόπον ποῦ νὰ σκοτώσῃς κἀνενα εἰ δὲ μὴ βαρᾶς καθόλου. Ὅριστε καὶ ἄλλα δασκαλικά μούτρα γιὰ..... ζούρισμα.

Νάτα μας,

ἐδῶ εἶναι ποῦ δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ βροῦμε ἄκρη. Πρῶτα μᾶς ἔγραψαν καὶ γράψαμε πὼς δὲν τοὺς περιποιούνται τοὺς ἀσθενεῖς τῶν ἀρρώστων στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο, ὕστερα μᾶς γράφουν πὼς ψέμματα γράψαμε πὼς δὲν τοὺς περιποιούνται ἀφοῦ δὲν τοὺς βάζουν οὔτε καταπλάσματα, τώρα πάλι σήμερα μᾶς γράφουν πὼς ψέμματα γράψαμε πὼς εἶναι εὐχαριστημένοι, καὶ ὅτι τοὺς γέλασαν καὶ ἐβάναν μερικὸ τῆς ὑπογραφαίς των.

— Ἐδῶ, ἐδῶ εἰς τὴν καρδίαν μου κῆσαι, ὄχι σὺ πλέον, ἀλλὰ τὰ γράμματά σου.

— Τὰ γράμματά μου ; Χαχά. Καὶ ποιὸς σὲ γέλασε Μπιρμαντοπούλακι μου ; Γι' αὐτὸ μοῦ εἶσαι φουρκισμένος ; Τὸ κακόμοιρο.

— Ν' ἀφήσῃς τῆς κοροϊδεῖαις κατὰ μέρος.

— Ψυχὴ μου. Πόσο κακὸς εἶσαι ὅταν θυμῶνῃς. Θὰ τὸ πῶ νὰ μὴ σ' ἀγαπήσῃ πλέον κ' ἄμμιᾷ. Ζηλιάρη. Γιὰ νὰ δῶ τί γράμματα εἶναι αὐτὰ ;

— Εἶναι ἀπὸ κείνα ποῦ ξέρω γῶ, καὶ δὲν ζέρεις σὺ. Ναί, μάλιστα. Καὶ αὐτὸ νὰ τὸ γνωρίζῃς πολὺ καλὰ, καὶ νὰ μὴ μοῦ καμόνεσαι πὼς δὲν τὸ γνωρίζεις.

— Ὡ θυμοί, ὦ θυμοί. Τί ὠραῖα ποῦ θυμῶνεις. Ἐσεῖς καὶ κάνεις τὸ θυμῶμένο καὶ προσποιητὰ. Κατσεργαρέκο. Ἐλα τώρα λέγε τί θέλεις καὶ μὴ φωνάζῃ ἡ μαμά.

— Ἀπὸ σένα δὲν θέλω τίποτα καὶ μπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ πᾶς δουλειὰ σου, ἐγὼ θὰ κάτσω δῶ στὴν αὐλὴ νὰ περιμένω τὸν ἀδερφό σου.

— Κάνει, καυμένη ψύχρα, καὶ θὰ μεῦ κρυώσῃς ἀγάπη μου. Δὲν μὲ λυπάσαι νὰ μὲ τυρανᾶς τόση ὥρα καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ μᾶς πῆς τί τρέχει ;

— Μάθε λοιπόν, κυρία μου, ὅτι εἶμαι μάρτυρας.

— Ἀλήθεια ; ἔλα νὰ πάμε νὰ τὸ ποῦμε τοῦ μπαμπᾶ. Γιὰ

Τώρα λοιπόν σ' αὐταῖς τῆς ἀλληλομαχοῦμενης ψευταίς καὶ ἀλήθειαις ἀειντέστε σεις νὰ βρῆτε τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψευματος. Θαρροῦμε πὼς ἔχετε αὐτοῦ μέσα σεις οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοὶ κόμματα καὶ ξεσπάτε στὸ κεφάλι μας. Πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσουν νὰ πεθάνετε ὅλοι γιὰ νὰ μάθετε νὰ ἦστε εὐχαριστημένοι, εἰς τρόπον ὥστε ἂν φωνάζετε τώρα ἄρρωστοὶ νὰ μὴ φωνάζετε πλέον ὅταν θὰ ἦστε πεθαμμένοι. Πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ δουλειὰ καὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι εἶστε ἀπὸ τώρα ὅλοι τοῦ θανατᾶ.

Σὲ

εὐχαριστῶ ἀδερφέ Πειραιώτη γιὰ τὴν ἀγανάκτησι ποῦ ἐλάβατε ἐναντίον ἐκείνου τοῦ ἀθλιοῦ ὑδριστοῦ μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ὅτι τὸ ὄνταριον τοῦτο, ἔχει ἐπάγγελμα νὰ κατασκευαστῇ πάντα ἄνθρωπον, ἂν δὲν μπόρῃ νὰ τὸν φορολογήσῃ. Νὰ ἔτσι προχτὲς πῆγε εἰς τὸν ἀξιότιμον φαρμακοποιὸν Λεωντίδην καὶ τοῦ γύρευε παράδες γιὰ νὰ μὴ δημοσιέψῃ λέει νᾶτι γράμματα ποῦ ἔχει ἐναντίον μιᾶς ἀξιότιμου οἰκογενείας.

Τὸ τέρας αὐτὸ ὀνομάζεται Κιντῆς, ἄεργος λωποδύτης. Ἐπῆγε καὶ στὸν Μητροπολίτην καὶ γύρεψε 100 δραχ. γιὰ νὰ μιὰ νὰ μὴ τυπώσῃ τὸ φαῦλον φυλλάδιό του.

κα ἄμμιᾷ

φορὰ τὰ παράξενα δὲν τὰ ὑποφέρουν καὶ οἱ ἐπαρχιωτὲς, νὰ ἔτσι ἓνας ἀπὸ τὴν Κυπαρισσία θύμωσε ἐναντίον τῆς Ἐθδ' ἡμάδας, ποῦ ἀντὶς νὰ γράφῃ φιλολογικὰ κάθετα καὶ πλέκει τοὺς ὕμνους καὶ τὴν ἐνδοξὴν βιογραφίαν τοῦ Τριχούπη.

Μὰ νὰ ἔτσι εἶναι ποῦ φουρκίζεται τινὰς καὶ τοῦ λέν ἔπειτα — Πῶς δὲν μᾶς ἔσκατες, φίλε ἐπαρχιώτη.

Ἄ κύρ

ἀρχιερατικὲ ἐπίσκοπε τῶν Οἰθῶν κάνε φρόνιμα, νὰ ἄρχισαν νὰ ἔχουν παράπονα ἐναντίον σου. Καὶ ἐναντίον ἐνοῦς ἱερέως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ὑπάρχουν παράπονα. Θέλουν νὰ σοῦ κολλήσουν δηλαδή πὼς ἔκανες ἓνα στεφάνωμα ἔτσι βιαστικὸ καὶ χωρὶς ἄδεια. Αὐτὸ καὶ μὲν δὲν εἶναι τίποτα, γιὰτὶ μποροῦν νὰ πάρουν καὶ τώρα ἄδεια, ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ μουρμουρίζουν.

Τέλος πάντων δὲν εἶχαν τίποτα νὰ σοῦ κολλήσουν καὶ βρῖκαν τὸ τίποτα, περὶ δὲ τῆς ἀγιότητός σου, ὁ Παλῆανθρωπος δὲν ἔχει κάμμιᾷ ἀμφιβολία, καὶ ὁ ἀμφιβάλλων εἶναι μασκαράς.

τὸ οἰκόπεδο ποῦ μᾶς καταπάτησαν στὸ Φάληρον αἰ ; Καὶ τώρα ἴσα ἴσα μᾶς χρειάζονται ἀκόμα ἓνας μάρτυς.

— Μὴ παίξεις ἐν οὐ παικτοῖς.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Τί θέλεις κύριε ; Γιὰ νὰ ὀμιλήσωμε λοιπόν καὶ σπουδάζοντες ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ παίζωμε. Τί ἀγαπᾶς τέτοια ὥρα ἐδῶ στὸ σπῆτί μας καὶ παραμονεύεις τὸν ἀδερφό μου ; Θὰ πῆ τότε πὼς εἶσαι δολοφόνος.

Καὶ αὐτὰ λέγοντας ἡ Μαρουδίτσα πετάγεται καὶ κλείνει τὴν μπόρτα καὶ φωνάζει — Βοήθεια.

Τρέχει ὁ πατέρας τῆς μὲ μιὰ παντούφλα, ὁ θεὸς τῆς μὲ τῆς κάρτας μονάχα, ἀπὸ πίσω, ἡ μάνα τῆς καὶ ἡ πεθερὰ τῆς μάνας τῆς μὲ τὰ μεσοφόρια στὸ χέρι, κατόπιν ἀπὸ ὅλους τοὺς κατέθηκε λαχανιασμένοι ; καὶ ὁ δούλος των μὲ ἓνα ξυλοκάρβουνο στὸ χέρι.

Ὁ Μπιρμαντόπουλος σ' αὐτὴ ἀπάνω τὴ γενικὴ ἔφοδο τάχασε, ἀπάνω δὲ στὴ στιγμὴ νὰ καὶ χτυπᾷ ἡ πόρτα. Ἄνοιχον καὶ νὰ ὁ Βισβίκης μ' ἓνα χωροφύλακα μαζὺ καὶ ρωτᾷ :

— Μὲ τὸ παρντόν. Διὰ τὴν ἐγόχλησι. Μήπως ἦλθε ἐδῶ ὁ κ. Μπιρμαντόπουλος ; Μοῦ ἔκλεψε 200 δραχ. μὲ τὸ πορτοφῶλι.

— Ἐδῶ τὸν ἔχομε, φώναζε ἡ Μαρουδίτσα. Σύλληφέ τον χωροφύλακα.

Ἐδῶ εἶναι ποῦ ἔγινε κομ. διάς τὸ ἀνάγνωσμα.

ΤΟ ΔΙΑΟΛΑΚΙ.

ΚΒ'.

Δὲν ὑπάρχει φοβερότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὸν ζηλιάρη ἀπάνω στὸν ἔρωτα.

Γίνεται θηρίον, δὲν ζέρει τί κάνει, περπατᾷ σὺν παλαθός σκαρταδεύει τέλος πάντων καὶ κάνει σὺν σκαρτάδος.

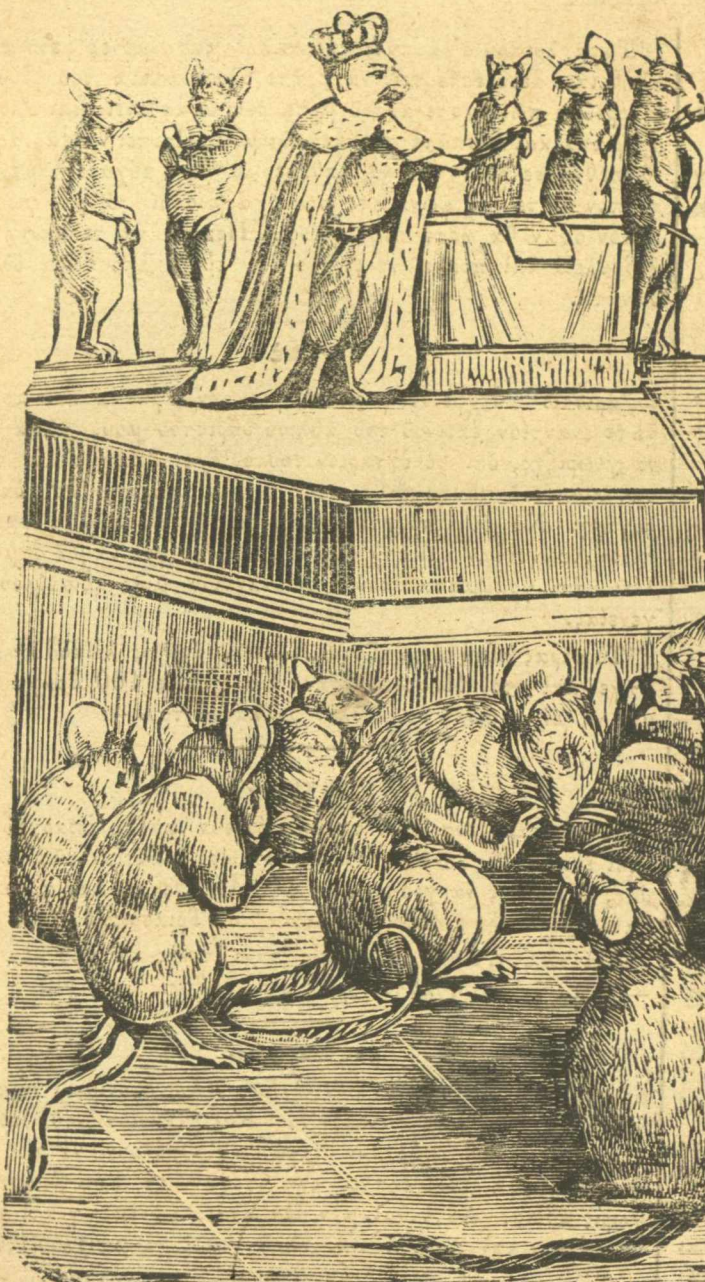
Ὁ Μπιρμαντόπουλος ἄμα ποῦ διάβασε τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν τῆς Μαρουδίτσας πρὸς τὸν ἀντράστριόν του Βισβίκην πῆγε νὰ φρενιάσῃ. Σπκώθηκε καὶ πῆρε δρόμον στὰ Πατήσια καὶ ἄς ἦτανε καὶ νύχτα χωρὶς νὰ φοβηθῇ οὔτε κἂν τοὺς λωποδύτας.

Στοῦ Φύσερ ἔσφιξε κάμποσα ποτήρια μονάχος τοῦ κάμνοντας σχέδια καὶ προμελετώντας ἐκδίλησι.

Ὁ Βισβίκης, ἐννοεῖται, ὅτι χωρὶς παράδες περίμενε στὸν καφενέ.

Τέλος ἀφοῦ ἔκανε τὰ σχέδιά του καὶ ἦρθε καὶ στὰ κέφια του σπκώθηκε καὶ μιὰ καὶ δυὸ στὸ σπῆτι τοῦ Ψιφικᾶκη τοῦ ἀδερφοῦ τῆς Μαρουδίτσας.

Χτυπᾷ τὴν μπόρτα καὶ μπαίνει μέσα.

Αὐτὰ

ποῦ μᾶς γράφετέ γιὰ τὸν Χαρδαλοῦπαν ὡς καθὼς ἐκεῖνα ἀπὸ τὸν Περαιὰ γιὰ μιὰ δούλα δὲν γράφονται γιὰτὶ εἶναι ἀτομικὰ καὶ φαυλατισμάτα. Τελείωσε. Αὐτὰ τὰ εἶπαμε χίλιας φορὰς.

Τὴν

περασμένη Παρασκευὴ στῆς 2 τοῦ τρέχοντος μῆνα παμφοτώτατος μαθητῆς ἔχασε 100 δρ. ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ὡς τὸν δρόμο τοῦ Αἰόλου Ὅποιος τῆς βρῆκε καὶ εἶναι εὖπορος ἄς συλλογιστῆ πῶς ὁ νέος πεινᾷ, ἂν δὲ πάλι ἦναι φτωχὸς καὶ ξέρεϊ ἀπὸ φτώχεια ἄς κρατήσῃ ὅτι τοῦ βασιτῆ ἡ καρδιά καὶ τὰ ἄλλα ἄς τὰ πᾶρ στο τυπογραφεῖο τοῦ κ. Τρίμη ποῦ εἶναι κοντὰ στοὺς ἁγίους Θεοδώρους, ἔτσι νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα του καὶ τὰ ζωντανὰ καὶ ἀδὲς ὅταν πεθάνῃ.

Ποντικια τοῦ Ἔθνους, φάτε τὸ Ἔθνος, ἐγὼ διατάζω ὁ παντοκράτωρ.

Ὁ Κωνσταντῖνο;

παπαΔημήτρις Παπαγεωργίου ὁ παπᾶς τῆς Εὐαγγελίστριας, ποῦ εἶναι στὴν Πάτρα εἶχε νοικιάσει τὸ σπῆτι του μὲ 180 δρ. κάθε τριμηνία καὶ ἐπειδὴ ἄργησε λίγο σὲ μιὰ τριμηνία νὰ τὸν πληρώσῃ τοῦκανε ἔξωσι, καὶ ἄμα τὴν πλήρωσε συμβιβάστηκαν νὰ μείνῃ πάλι στὸ σπῆτι του ὁ νοικιάτορας, ὁ ὁποῖος ἔαφνα λαβένει μιὰ ἐρήμην ἀπόφασι γιὰ νὰ βγῆ.

— Βρὲ παπᾶ τοῦ λέει ὁ νοικιάτορας του ὁ φουκαράς, δὲν σὲ πλήρωσα δὲν συμφωνήσαμε νὰ μείνω σπῆτι σου;

— Ἀὲν ξέσω τίποτα τοῦ λέει ὁ παπᾶς.

— Πέρνεις ὄρκου;

— Πέρνω δεκαπέντε χιλιάδες ὄρκους.

Τώρα θὰ ρωτήτετε τὴν πῆρε; Οὐ νὰ ἦτανε κι' ἄλλος, τὶ τόσο κουτὸ τὸν πήρατε; Καὶ ὁ ἄλλος τί κάνει; Νὰ φοβερίζει πῶς θὰ τὸν καταγγεῖλῃ ἐπὶ ψευδορκία. Δὲν βαριέστε, αὐτὰ εἶναι λόγια τῆς ἀπελπισίας καὶ μάθετε σεῖς οἱ ἄλλοι ὅταν ἔχετε χρηματοδουλειὰς νὰ τῆς ξεκαθαρίζετε πάντοτες μὲ ἀποδείξεις, γιὰ νὰ μὴ φωνάζετε ἔπειτα καὶ σὰς μαθένει καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὴν κουταμάρα σας.

Γνωστοποίησης.

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Χ. Δημοπούλου ἀπέναντι τοῦ ὑπουργεῖου τῶν Ναυτικῶν ζητεῖται ὑπηρετῆς μὲ ἐγκύριον 12—14 ἐτῶν. Οὔτε παραπάνω οὔτε παρακάτω, καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ τὸν ζυγίσουμε μὲ τὸ καντάρι ἀφοῦ πρῶτα τὸν περάσουμε ἀπὸ τὴν πλάστιγγα.

Σπουδαία εἰδοποίησις.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Πρωκτορείου τῶν ἐφημερίδων ὑπάρχουσι τὰ ἑξῆς σώματα γιὰ πούλησι μὲ τὰς ἑξῆς συμφερτικὰς τιμὰς.

διὰ τὸ ἐσωτερικὸν		διὰ τὸ ἐξωτερικὸν	
Δραχ.	Λεπτ.	Δραχ.	Λεπτ.
20	—	23	—
	20		20
	50		80
	50		80
	60	1	—

- 1) Σώματα «Παληνθρώπου» καλῶς χτυπημένα χροιστὰ τοῦ 1ου καὶ 2ου ἔτους ὧν ἕκαστον τιμᾶται
- 2) περασμένα φύλλα τῶν 3 ἐτῶν
- 2) «Ἀναπαρτιδότης» κωμωδία τοῦ Σουρῆ τιμᾶται
- 4) Τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου Giuseppe Mazzini τιμᾶται
- 5) Ἡμερολόγιον τοῦ Σουρῆ τοῦ 1883 τιμᾶται

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὅλοι θὰ δεῖτετε τὴν μεγάλην ἀπροθυμίαν σας διὰ νὰ πάρετε τὰ σώματα αὐτὰ ὅποιος λοιπὸν θέλει, εἴτε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν εἴτε ἀπὸ ἐξωτερικῶν, ἄς στείλῃ γράμμα ἐπιστολῆς ἐννοεῖται καὶ τὸν παρὰ μέσα διὰ νὰ τὰ λάβῃ. Τὸ ἐπανόγραμμά τῆς ἐπιστολῆς νὰ ἐπιγράφηται οὕτως «πρὸς τὸν κύριον Σπύρον Τσαγκάρην πρῶκτορα τῶν ἐφημερίδων καὶ διαχειριστὴν τοῦ «Παληνθρώπου».